

משמרת

מוסף מיוחד
לרגל יום ההילולא
כ"ד אלול תשפ"ב

ירחון מבית משמרת השלום

ממשיכי דרכו

של מרנא הזקפן חיים זיע"א

הנהגתנו המהפכית החברתית בימינו

89 שנה חלפו מאז פטירת מרן רבינו ישראל מאיר הכהן מראדין, והקשר של עם ישראל אליו רק מתגבר. מה הסוד?

מי האיש החפץ חיים?

הכל התחיל 50 שנה קודם לכן, כשמרן החפץ חיים היה רק בן 35, אלמוני כמעט, כאשר הוא הוציא את ספרו הראשון: 'חפץ חיים - שמירת הלשון'.
העם היהודי בתקופתו, עמד בפני שינויים מרחיקי לכת. סכנת התבוללות והתפוררות איימו על חלקים גדולים בעם ישראל.
מרן החפץ חיים האמין - וגם ידע - שהספר הזה עתיד לשנות את העם היהודי.

ההפצה במסירות נפש

כדי שהחברה היהודית תצליח לשרוד את כל האיומים, הוא ידע שהיא צריכה להפוך לחברה טובה יותר, ללא קנאה, שנאה ואיבה.
לכן הוא לא חיכה לרגע. מרן החפץ חיים עזב את כל ענייניו, ויצא לעשות את ההפצה בכוחות עצמו, מעיירה לעיירה ומכפר לכפר, במסירות נפש.
כן, מרן החפץ חיים מכר בעצמו את הספר לכל יהודי שפגש, בכל המדינות בהן עבר!
הוא השקיע בזה את כל כוחות הנפש, הכסף והזמן, הכל כדי להציל את העם היהודי.

המהפכה הושלמה?

150 שנה מאוחר יותר, מרן החפץ חיים כבר ידוע לכולנו כאחת הדמויות הנערצות ביותר בעם היהודי, כספר 'חפץ חיים - שמירת הלשון' נמצא בכל בית יהודי.
דווקא על שם הספר הזה הוא נקרא עד היום!
מי שפועל למען הצלת החברה היהודית, הופך להיות בלתי נשכח. מי שעושה למען הכלל, מקבל בכפליים.
זה הסוד.
ואכן, העם היהודי עבר את המלחמות והסכנות ושרד בס"ד.
האם המהפכה הושלמה?
עדיין לא!

איך למנוע מהחברה שלנו להתפרק

בחלוף 89 שנה מפטירתו של מרן החפץ חיים, כבר ברור שלא מספיק שהספר יהיה בכל בית יהודי.
צריך גם ללמוד בו ולדעת אותו, בפנים ובעל פה.
ספר 'חפץ חיים - שמירת הלשון', הוא ספר משנה תודעה ומשנה חיים.

האם שמתם לב?
ספר 'חפץ חיים - שמירת הלשון', הוא חיבור משנה חיים ולכן הוא גם נקרא 'חפץ חיים'.
בולטו רוצים לחיות, לקיים חברה תקינה ומאושרת.
יש דרך לעשות זאת: מי האיש החפץ חיים?
נצוד לשונך מרע.
שם הספר שאומר הכל!

והוא גם ספר מהפכני, שמביא למהפכה חברתית.
מה שראה מרן החפץ חיים, אנחנו יודעים היום. בלי מחסום לרכילות ולשון הרע, איזו צורה היתה לחברה שלנו? האם היה לה סיכוי בכלל להיות חברה חזקה שתבטיח את עתידו של עם ישראל? מרן החפץ חיים לבדו ניצב להילחם מול גורם ההרס המסוכן הזה והצליח.

ממשיכי דרכו - רוצים ישועות מופלאות

מה שמפתיע - או שלא - שכל מי שזוכה להיות מ'ממשיכי דרכו', רואה ישועות מופלאות מעל לדרך הטבע.
כי בדיוק כמו מרן החפץ חיים, אם אתה עושה למען הכלל, אתה מקבל חזרה בכפליים.

המהפכה חייבת להמשיך

המהפכה ממשיכה בימינו, במטרה לגרום לכל העולם להיות חפצי חיים.
תשאלו, איך? על ידי שנגרום לכולנו להצטרף למהפכה ולהיות חלק מחברה נוצרת לשון.
כדי שהחברה שלנו תמשיך להוות מגן מול הסכנות, אנחנו צריכים להתרחק מיחסי איבה קנאה ושנאה, שאוכלות את אנשיה.
כדי שנשרוד ונתקיים, אנחנו צריכים להיות חברה חפצת חיים. כדי לצמוח ולהתפתח, אנחנו רוצים חברה תקינה ואוהבת את הזולת ונמנעת מלדבר בגנותו.
המהפכה חייבת להמשיך.

ממשיכי דרכו - ממשיכים את המהפכה

כדי שהחברה שלנו תמשיך להתקיים, אנחנו חייבים להצטרף עכשיו למהפכה.

זיווג הזוג בגיל 28, אפשרי?

בבניין הנחמד שלנו, במרכז הארץ, יש 8 דיירים, וכולם מרגישים מאד קרובים. ברחוב היה ידוע כי בבניין שלנו כולם מכירים את כולם, יותר מהרגיל.

מטבע הדברים, גם אצלנו היו סערות קטנות מתחת לפני השטח והיה מה לשפר.

אבל בשעת צרה כולנו מתאחדים. וכאשר לאחת המשפחות היה בן יחסית מבוגר (28) נפלא ורציני, שלא מצא את זיווגו יותר מדי זמן, כולנו דאגנו מאד.

כאשר כמה אחים ואחיות כבר עקפו אותנו, הרגשנו עגמת נפש גדולה. יום אחד (בחוודש תמוז שעבר) החליטה אחת השכנות שחייבים לעשות משהו וכולנו הסכמנו איתה.

בעקבות זאת היא יזמה מפגש 'כאחד' בבניין, מפגש חווייתי עם כיבוד חלבי עשיר, שהתחיל בלימוד הלכות שמירת הלשון והמשיך בדיון מרתק. המטרה היתה להתחזק יחד, ומי יודע, אולי זה יפעל בשמיים לזכות הבן המבוגר של השכנים.

אבל הלימוד בהלכות שמירת הלשון, הצליח לעשות משהו נוסף. הוא פתח לנו את העיניים, להוריד עוד יותר את המיגון של הרכילות בבניין ולהרבות שלום במשפחה ובין החברות.

מסתבר כי גם בבניין מיוחד כמו שלנו יש מה לתקן ולשפר והרגשנו שעשינו צעד גדול בהרגעת הרוחות מתחת לפני השטח וסילוק המחלוקת.

התפתחה שיחה בנושא והרגשנו כי המפגש ממש קידם אותנו בהבנת חשיבות העניין. התחושה היתה כי כאן מסתתרת הישועה!

לקראת הסוף, עם לב פתוח של כולנו, החלטנו לתרום להפצת שמירת הלשון בבניינים נוספים, ובהתחייבות של כל השכנות הגענו לסכום של 420 ש"ח בהוראת קבע חודשית משותפת ל'משמרת השלום', הפועל בנושא מזה עשרות שנים.

לא עבר יותר מחודש, כן כן, ובת נוספת התארכה באותה משפחה, אבל השמחה הגדולה ביותר הגיעה כעבור שבוע נוסף, כאשר גם הבן המבוגר התארס בשעה טובה ומוצלחת!

בשמחה השתתפנו כולנו והרגשנו כי זו הישועה האישית שלנו!

נאני בטן לא מוסטרים

משפחת עמרם מספרת: הבן שלנו מאיר סבל מכאבי בטן בלתי מוסברים. המצב התדרדר, עד שנאלצנו לאשפז אותו, בבית החולים הוא עבר בדיקות שונות ולא נמצאה הסיבה. ראינו איך מאיר, הילד המתוק שלנו נובל מיום ליום רח"ל.

כל הבדיקות המשיכו לצאת תקינות, אך הכאבים הלכו והחמירו. הרגשנו אבודים במצב הזה, חשבנו על הגרוע מכל והתפללנו לישועה מן השמיים.

בבית החולים נתקלנו בחומרי הקריאה של ארגון 'משמרת השלום' והם ממש פקחו את עינינו.

אחרי כמה ימים של קריאת החומרים, התקשרנו להתעניין בפעילות 'משמרת השלום' ובחרנו לתרום עבור הגברת לימוד 'שמירת הלשון' בישיבות, לזכות מאיר היקר.

למחרת, הרופאים הודיעו לנו כי הם חשבו על כיוון חדש וגילו: מאיר סובל מצליאק!

הגילוי התאמת והגיע ברגע ממש קריטי במצבו המדורדר של מאיר. תוך זמן קצר מאיר חזר לעצמו ואחרי מספר ימים כבר חזר ללימודים.

איך מונעים קריסה כלכלית?

באותם ימים, קיבלנו טלפון מאחת השכנות שביקשה להשתמש באחת הדירות.

לדבריה, היא מקיימת מפגש קבוע של 'משמרת השלום' מזה תקופה ארוכה. היום באורח לא צפוי, היא לא יכולה לארגן את המפגש אצלה ולא אצל השכנות ולכן ביקשה רשות לקיים את המפגש אצלנו בדירה שעומדת להשכרה שבכל מקרה עומדת ריקה.

הסכמנו לרעיון והמשכנו הלאה.

אלא שכאן החל לנצנץ אצלנו רעיון.

אם אנחנו לא יכולים לארגן לימוד משותף בדירה, אולי נוכל לרכוש את הזכות בהקמת מפגש נוסף בנושא שמירת הלשון?

לבסוף התקשרנו ל'משמרת השלום' וביקשנו להצטרף לתומכי מפגשי שמירת הלשון ובחרנו מסלול של תרומה חודשית בסך 72 ש"ח. לאור המצב הקשה שלנו לא יכולנו לתרום יותר, אך הבטחנו שאם נמצא שוכרים לדירה, נכפיל את הסכום פי שניים.

כמעט שכחנו מהתרומה, אלא שבאותו שבוע קיבלנו טלפון שוב מאותה שכנה שקיימה את המפגש אצלנו בבית.

היא סיפרה שבמפגש השתתפה אחת השכנות שבעלה היה איש מזגנים בעבר וכשהיא סיפרה לבעלה על הרטיבות המסתורית בדירה, הוא אמר לה שכבר נתקל בבעיה כזו בעבר.

הוא בדק ומצא כי הצינור של המים של המזגן בחוץ, שאמור לטפוף על קרקע מרוצפת, מחלחל דרך סדק בחזרה לקיר ומשם הרטיבות מתפשטת לכל הקיר הפנימי בבית.

בלי לשאול, הוא האריך את הצינור למקום מרוחק בגינה. כעת היא שאלה אותנו אם אפשר לבדוק בבית את מצב הרטיבות.

היה זה יום חמישי ובאותו יום לא יכולנו לבקר בדירה, לכן עשינו זאת רק ביום שני של השבוע לאחר מכן.

בינתיים חלפו מספר ימים, מאז נעשה התיקון עם הצינור בגינה.

כשהגענו לבדוק את הבית, לא היה זכר לרטיבות ולטחב!!! באותו שבוע מצאנו שוכר חדש ובשבוע לאחר מכן חזר השוכר השני לדירה!!!

הסיפור שלי לא מתחיל עם המזגן שהתקלקל בדירה באותו יום, אלא הרבה קודם לכן. אבל המזגן, היה הסיום הכואב של שרשרת הבעיות.

המזגן בדירה אותה אנחנו משכירים, יצר רטיבות גדולה גם בדירה הצמודה, שגם אותה השכרנו. במשך חודשים ארוכים השוכרים שלנו התלוננו על הרטיבות וניסינו לעשות הכל כדי לפתור את הבעיה, אך ללא הצלחה.

ניסינו בכוחות עצמנו לעלות על מקור הרטיבות ולבסוף שכרנו אנשי מקצוע מיוחדים לנושא, אבל גם הם לא הצליחו לפתור את הבעיה. בינתיים התנחל בדירות ריח של טחב והשוכרים עמדו לברוח כל יום.

כשהמזגן הפסיק לעבוד, החלטנו שלא לתקנו אלא להחליף את כל המערכת בפנים ובחוץ, בתקווה שמעתה הרטיבות תיפסק ולא תחזור שוב.

לאכזבתנו ולאכזבת השוכרים, התברר שהרטיבות עדיין קיימת ואפילו מתגברת.

תוך זמן קצר לאחר מכן, חששנו התאמת, השוכרים הסתלקו מהדירה ונשארו ללא הכנסה.

הסיפור הוא שאת הדירה הזאת רכשנו כדי ליצור לעצמנו הכנסה מסודרת. פיצלנו את הדירה לשניים והשקענו בה סכום כסף גדול לשיפוצים כולל משכנתא. השוכרים היו אמורים לממן את המשכנתא וגם להשאיר לנו הכנסה מסודרת כדי להתפרנס.

התכנית עבדה במשך מספר שנים, עד לסיפור הרטיבות של המזגן, שקלקלה את הכל והכניסה אותנו למשבר של ממש.

אם כל זה לא מספיק, ריח הטחב נכנס לדירה והבריח כל מתעניין חדש.

חלפו חודש וחודשיים, הדירות עומדות ריקות ופתרון לנושא הרטיבות עדיין לא מצאנו.

הסחרור הכלכלי שלנו הלך והחמיר, עמדנו בפני מצב של אי תשלום למשכנתא שעלול היה להכניס אותנו למשבר אמיתי.

האופציה האחרונה היתה לשבור את כל הקיר עם הרטיבות ולחפש מה מקור הרטיבות, אבל זה הסתכם בסכומי עתק והסיכויים לפתרון גם לא היו מובטחים.

מה הסיבויים של משותק לחזור ללכת?

אמנם המצב הרפואי של בעלה המשיך להיות סטטי, ללא שיפורים, אבל הקשר בינו התחזק וכולנו שאבנו מהמפגש הרבה כוח.

זה היה מאד מרגש לשלושנו, ובאחד המפגשים הבאים לאחר מכן החברה הציעה לנו לתרום יחד להפצת ספרי 'שמירת הלשון' של 'משמרת השלום'. סכום של 250 ש"ח כל אחת למשך 12 חודשים בסך הכל.

ככל שיותר אנשים יקבלו את זה, ככה יהיה טוב יותר בעולם! היא אמרה, וכולנו הסכמנו.

עוד באותו שבוע הסדרנו את נושא הוראת הקבע והמשכנו בשגרה היומית, עד למפגש הבא.

במפגש הבא החברה קיבלה אותנו בקול נשנק ובעיניים דומעות.

נבהלנו אבל מהר מאד הצטרפנו לדמעות שלה. בעלה יצא מבית החולים ונכנס לשיקום!!! הוא כבר יכול להניע את רגליו!!!

מאותו מפגש, התחילה שרשרת של מפגשים בהם עקבנו יחד אחרי ההתפתחויות המרגשות בקצב השיפור של בעלה, עליהן היא דיווחה ממפגש למפגש. תוך מספר חודשים בעלה חזר הביתה, בריא ושלם.

אמנם הראייה נשארה חלשה, אבל גם היא השתפרה בסופו של התהליך!!!

כשחזרנו את כל התהליך המרגש הזה, ראינו כולנו כיצד באותו מפגש שהחלטנו לתרום להפצת שמירת הלשון בעם ישראל, נזרעו זרעי הישועה שהסתיימו בנס כל כך גדול אחרי מספר חודשים!

קריש דם זעיר, הוא תופעה בלתי ראויה לציון בגוף האדם, כל זה נכון רק עד שזה מגיע למוח, רח"ל. במקרה כזה, מתפתח אירוע מוחי שעלול להסתיים בתוצאות הרות אסון. זה בדיוק ההסבר ששמעתי מחברה שלי שבעלה עבר אירוע מוחי וכל מערכות הגוף שלו נפגעו. מאדם צעיר ותוסס, הוא הפך למוגבל, שאינו יכול ללכת והראייה שלו נפגעה קשות.

בגלל הרקע שלי בתמיכה רגשית, נוצר בינו קשר קרוב וחברה שלי היתה מדווחת לי כל הזמן כמה המצב חמור ומייאש, שום דבר אינו משתפר, היא כבר מאבדת תקווה שיום אחד בעלה יחזור לאיתנו והבית יחזור לתפקד כמו בית רגיל. היה לה קשה מאד, רגשית ונפשית וגם פיזית. אב המשפחה שהיה מעורב בהכל עד אתמול, פתאום הפך לנזקק.

ניסיתי להציע לה לנסות להתחזק בכל מיני דרכים, ארגנתי מפגשים שונים אצלה בבית עם חברות נוספות והבאנו רעיונות לשנות חשיבה ולראות את הטוב במצב הנוכחי, אבל זה היה קשה מדי, כואב מדי.

חברה שלי המשיכה לשתף וביקשה ממני להיות איתה במצב הזה ולכן החלטתי שאנחנו נארגן אצלה בבית מפגשי 'כאחד' קבועים.

השיעור שהתחיל עם עוד חברה, היה קטן מאד, אבל זה היה כוחו. כי כתוצאה ממנו, משהו התעורר ונפתח לנו בלב והתחלנו להרגיש כי השמירה על הלשון משפרת את איכות החיים שלנו. פחות לשון הרע, יותר מודעות לרכילות, פחות מריבות ותסכולים.

התלקחות שנעצרה

רציתי לספר על נס מדהים שארע לנו בבית, בזכות לימוד הלכות שמירה הלשון. היה זה כשעסקתי בהכנות לחג במטבח, כשבני בן השנתיים ניסה לעורר את תשומת ליבי למתרחש ליד השולחן בפינת האוכל. ממקומי לא הבחנתי בשום תנועה חריגה ולכן רק ליטפתי אותו קלות ושבתי לעיסוקי.

באותו רגע נכנס בני הגדול למטבח וביקשתי ממנו שיקרא לכולנו את ההלכה היומית בשמירת הלשון עליה אנו מקפידים ללמוד מידי יום. הוא מיהר לעשות זאת וניגש לקחת את הקיצור חפץ חיים שהיה מונח ליד השולחן.

ואז הוא הבחין באש מתלקחת באחד הכיסאות העשוי עץ. נראה שקופסת הגפרורים הגיעה באופן בלתי ברור לידי של הקטן!

בזכות ההקפדה על לימוד ההלכות נמנע מאיתנו אסון כבד.

אחרי 17 שנה של ציפיה, יש סיבוי לילד?

להסכים. באותו יום התקשרתי למשמרת השלום ובחרתי להצטרף לפעילות הקדושה, על ידי מימון מפגשי 'כאחד' בסך 360 ש"ח לחודש.

למחרת התקשרתי לשכנה החדשה ושאלתי לשם המלא ושם האם לתפילה, שאלתי גם כמה זמן היא מצפה לילדים. נדהמתי לשמוע שהיא כבר מחכה 17 שנה!

בגלל הידיעה שאני מפיצה את נושא 'שמירת הלשון' בעם היהודי, קיבלתי את הכוחות לעמוד בניסיון, ולהבליג על הכעסים וההתקפות מצד אותה שכנה.

החלטתי לעשות מפגש 'כאחד' בבניין שלנו ואת הזכות הקדשתי לשכנה החדשה.

כל פעם שקצת עלה לנו הכעס והרצון להגיב, נזכרנו במפגש 'כאחד' ובהבטחה שלנו שנשלח לכולם. והקב"ה באמת עזר לנו לסלוח ולשכוח.

לא פחות ולא יותר: תוך כעשרה חודשים מאז שדיברנו עם השכנה, היא זכתה לחבוק בת בריאה ושלמה בשעה טובה ומוצלחת.

אחרי 18 שנות נישואין!

אי אפשר לתאר את ההתרגשות והדמעות, אבל בשבילנו כבר ברור שהחיים לא ימשיכו להיות כפי שהיו. הרגשנו בידיים כמה הקב"ה רוצה שנהאב, נותר, נסלח, נקבל אחד את השני, נקבל את הדעות אחד של השני ויהיה שלום בינינו ובין הידידים, השכנים, וכל עם ישראל.

תגידו מה שתגידו, אבל זה קרה אצלנו בבניין, עם זוג שכבר 17 שנה ללא ילדים. עד שהתגלגלנו למרכז הסיפור. אתם כבר יכולים לנחש את הסוף הטוב?

לפני כמה חודשים, התחלנו לשפץ את הדירה והשכנים החלו להתלונן. על הרעש, האבק והפועלים הערבים. מצידנו מאד השתדלנו לקצר ולנקות כל יום מחדש בבניין. אבל זה לא הספיק כנראה...

שכנה אחת שדווקא היתה איתנו בקשר טוב, התקשרה אלינו יום אחד והתחילה לצעוק שהשיפוץ והרעש מאד מכבידים עליה ועושים לה המון בעיות - והוסיפה דברים שבינם לבין הבניה שלנו לא היה קשר. היא לא רצתה לשמוע התנצלויות והבטחות, רק לכעוס ולתקוף. זה היה קשה, אבל הבלגנו. בקושי.

באותו יום פגשתי שכנה אחרת, יחסית חדשה - שנה אחת בבניין. תחת הרושם של הצעקות מקודם, שאלתי אותה אם הרעש מפריע, והיא אמרה שלא, ממש לא מפריע, והיא לא שומעת כמעט כלום. היא אפילו שמה לב שאנחנו מנקים כל יום את הבניין, הודתה ואיחלה לי בהצלחה.

ואז, רגע לפני שהמשכנו לדרכנו, היא נעצרה ואמרה לי כמעט בלחישת:

"שמעתי שכועסים עלייך... רציתי להציע לך לקחת חלק בשיעורי 'חפץ חיים' כדי שתוכלי לקבל את הכוח לעמוד בניסיון ולסלוח. אולי בזכותך אזכה גם אני בילדים" - - -

הדברים שנאמרו בטון מאד כנה, גרמו לי

איך להתגבר על פחדים בגיל 15?

איילה, בת ה-15 שלנו, היתה ילדה מתוקה ומקובלת, שכל הכיתה אהבה מאד, עד ליום בו היא החלה לפתח חרדות ופחדים בלתי מוסברים.

זה היה לא הגיוני בהתחלה, היינו בטוחים שזה יעבור לה, 'זה לא רציני' - אמרנו, והאמנו שהיא תחזור לעצמה תיכף ומייד... אבל זה לא קרה.

לצערנו, המצב רק הלך והחמיר. היא המשיכה להסתגר, מתנתקת מהחברה. העיסוק היחיד שלה היה קריאת ספרים.

חברות ושכנות היו ממשיכות להגיע אלינו הביתה, לבקש את קרבתה, אבל היא סירבה שוב ושוב, הסתגרה בחדר והתנתקה מכל הסובב.

הלב שלנו נכמר. ניסינו כל מה שרק אפשר, שיחות נפש וטיפולים רגשיים, אבל לא ראינו שיפור כמעט.

אחרי מספר חודשים, הבנו שאנחנו חייבים לעשות הכל כדי לפתור את הבעיה הזו. פנינו לגדולי ישראל ובמקביל ניסינו טיפולים מורכבים ויקרים יותר, כי החלטנו ללכת על זה בכל הכוח, אחרת זה יהיה בלתי הפיך.

באותו זמן נאמר לנו בשם אחד מגדולי ישראל כי כדאי לנו לעשות משהו למען עם ישראל, כדי להשפיע עלינו רחמים.

ניסינו לחשוב על כל מיני רעיונות ואז עלה לנו הרעיון לתמוך בהפצת שמירת הלשון בעם ישראל, על ידי שותפות בהפצת ירחון 'משמרת' של 'משמרת השלום'.

איילה אהבה מאד את הירחון. ראינו את ההשפעה החיובית שהוא עושה בבית והחלטנו להיות חלק מזה.

השינוי לא היה מהיר, אבל עקבי מאד. לאט לאט החלה איילה להיפתח בחזרה, לצאת מההסתגרות ולהתחיל לשתף, לדבר ולחפש מעט חברה.

משבוע לשבוע נרשם שינוי מצטבר ותוך תקופה של חודשיים בערך, איילה חזרה להיות הילדה האהובה שלנו ושל כולם, אבל הפעם בוגרת הרבה יותר.

הרגשנו ש'משמרת השלום' החזירו לנו את הילדה שלנו.

איך יוצאים מהדיכאון של הקורונה?

בלי להרגיש היא החלה לאבד עניין בסביבה ושקעה בדיכאון ואשמה.

בהתחלה לא ידעתי לזהות את הבעיה, חשבתי שתיכף זה יעבור לה, אבל לא.

גם אחרי שהיא יצאה מהקורונה לכל הדעות, היא לא חזרה לעצמה. הדיכאון אכל בנפשה בצורה עמוקה ולא ידעתי מה לעשות. הבית כמעט לא תיפקד, הילדים החלו ללכת מוזנחים לבית הספר, ניסיתי להיות גם אבא וגם אמא ולא הצלחתי. הרגשתי שאני קורס ומצטרף אליה לדיכאון...

המצב נמשך מספר חודשים, הרגשתי שאין לי מוצא מהחושך הזה.

באותה תקופה חשוכה, נשארתי באחד הערבים בבית הכנסת ונתקלתי בעלון 'מרבית שלום' - עלון הישיבות והכוללים של 'משמרת השלום'.

את האמת אומר, כי נושא שמירת הלשון לא היה קרוב לליבי יותר מדי, לא שחשבתי שזה לא נכון, פשוט הייתי אדיש לנושא משום מה, אבל בגלל המצב שהייתי בו וחוסר האונים, הקריאה שלי היתה מרוכזת יותר...

קראתי בעלון על מקרה של משפחה שכמעט התפרקה ורק בגלל החלטה של אחד מהצדדים להקפיד על שמירת הלשון, המצב ניצל והבית חזר לתפקד בס"ד בנס.

ואז הבריק בי הרעיון לתרום ל'משמרת השלום', למען בריאותה הנפשית של אשתי. אמרתי לעצמי, אם שמירת הלשון מונעת לשון הרע ופירוק בתים בישראל, היא יכולה גם להציל את הבית שלי...

חשבתי לבחור בשותפות בהפצת העלון 'מרבית שלום' בתרומה חודשית של 180 ש"ח ובדרך הביתה התקשרתי לעשות זאת. התהליך היה מהיר וכשהגעתי הביתה כבר סיימתי את השיחה.

באותו לילה שוב הלכתי לישון מאוחר בתחושה שאני

הקורונה כבר מאחורינו בס"ד כמעט לחלוטין, חוץ מהתופעות הקשות שהיא השאירה לנו להתמודד לבד. יש משפחות שלא הרגישו את הקורונה כל כך ולא סובלים מהתסמינים שלה ויש משפחות שבקושי שרדו את המשבר הזה.

אחת המשפחות האלה, זו המשפחה שלי.

אציג את עצמי, אב ל-4 מירושלים, שעד לקורונה הסתדרנו יפה וחיינו בשלווה גדולה ב"ה.

הקורונה שהכניסה את כולנו לסגרים ולחצים גדולים מפחד הנגיף הסיני המסתורי, עוררה פחדים בלתי ידועים בקרב משפחתה של אשתי, שגם בימי שגרה היו עסוקים מעבר לסטנדרט בענייני נקיון ומלחמות בלתי נראות בחיידקים...

הקורונה היתה הגשמת האימה במשפחה.

כל תקנות הבידוד והנקיון, התקבלו במשפחה שלה בצייטונות יתירה, ובכל פעם שאחד מבני המשפחה התאמת כחיובי לקורונה, הפחדים הרקיעו שחקים.

אשתי הבינה את הבעייתיות של העיסוק הכפייתי בקורונה, אך היא אמרה לי שהיא לא מצליחה להתגבר על זה.

רוב תקופת הקורונה עברה על המשפחה בלי נדבקים כמעט, עד לגל הרביעי של הקורונה.

או אז קרה האיום מכל ודווקא אשתי זוהתה כחיובית לקורונה. בשבילה זה היה משבר נפשי כמעט.

חוץ משמירת תקנות הבידוד המיותרות, היא הוסיפה על עצמה עצות מעצות שונות מהמשפחה שגרמו לחצים עצומים ומיותרים.

בתוך זמן קצר, נוספו נדבקים נוספים בקרב משפחתה הקרובה וכאן קרה משבר אמיתי. אשתי לקחה על עצמה את האחריות לכך שהיא הביאה את הקורונה למשפחה.

ילד מתוק

אני רק בת 21 ולא ממש הייתי מודעת לענייני שמירת הלשון, עד שיום אחד נתקלתי בחברה שהעליבה אותי מול קבוצת חברות.

המקרה מאד פגע בי וכמעט נגררתי לתגובה וסכסוכים, אבל בדיוק באותו בוקר קראתי את הירחון שלכם בבית, והתוכן עמד לי חזק בראש. ידעתי כי אם אני לא מגיבה לעלבון הזה, אני יכולה לזכות לישועה. החלטתי להקדיש את הזכות לדודה שלי, שכבר כמה שנים אין לה ילדים.

כשחזרתי הביתה, כתבתי לעצמי את הסיפור ושלחתי אותו לירחון 'משמרת'. בשלב זה החלטתי גם לתרום סכום קבוע של 50 ש"ח לזכות הדודה שלי.

כעבור שנה, אתם כבר לא תופתעו לשמוע, היא נפקדה בילד מתוק!

מקום עבודה חדש

בתקופה שבעלי פוטר מהעבודה, הרגשתי שאני רוצה לעשות סגולה למענו. רציתי לעשות מפגש 'כאחד' בבניין שלנו, אבל לא הצלחתי להוציא לפועל את הרעיון, כל פעם מסיבה אחרת.

באותה תקופה, שכנה אחת הלכה לעבור דירה, אז חשבתי לנצל את ההזדמנות למסיבת פרידה ומפגש 'כאחד'.

הפעם הצלחתי להוציא את התכנית לפועל ב"ה והשתתפו במפגש גשים וילדים. לבסוף עשינו תכנית קבלות, כולם שיתפו ברעיונות וטיפים איך להימנע מלשון הרע ולשמור על הדיבור. ההנאה היתה רבה והמפגש היה מוצלח מאד.

בסוף החלטנו יחד כמה שכנות להשתתף בתרומה לארגון 'משמרת השלום' כדי להגביר את הלימוד בעם ישראל, סכום של 100 ש"ח בסך הכל, בו השתתפו 4 שכנות, כל אחת 25 ש"ח.

תוך כדי כך אני מקבלת טלפון מבעלי, שהוא התקבל למקום עבודה חדש!

סיפרתי את זה לכולם במקום וההתרגשות היתה גדולה לראות את הישועה כל כך מהר!

תאונה עם מסר חשון

באותו צהרים, רוחמה תכננה הרבה דברים חשובים שיש לה להספיק, אבל רגע אחד חסר תשומת לב של נהג אוטובוס, העיף אותה יחד עם התינוק בעגלה לצד השני של הכביש ומשם לבית החולים. הנס הגדול היה שהתינוק לא נפגע כלל, אפילו לא שריטה. אבל רוחמה נפגעה בברך ונדרש ניתוח מורכב לאיחוי השבר.

"בימים ששכבתי בבית החולים", מספרת רוחמה, "היה לי זמן לחשוב על זה שלקח רק כמה שניות של נהיגה מסוכנת ונגרם כל כך הרבה נזק. התקווה הכי גדולה היתה שאוכל ללכת אחרי שנה! חשבתי על דברים דומים, כמו איך שאנו מדברים, מחשבה אחת, דיבור אחד שלילי, לשון הרע אחד, כמה נזק זה יכול לגרום לתקופות ארוכות ולפעמים לנצח?"

התחלתי להקשיב ל'קו השלום' ומאוד התחזקתי. והמסקנה של כל המחשבות היתה שאני חייבת להיות חלק מ'משמרת השלום' למען הרפואה השלימה שלי, סכום של 100 ש"ח לחודש לכנסים של שמירת הלשון. בזכות התרומה, אמרתי לעצמי, לא אשכח את המסר הזה מבית החולים!

הניתוח עבר בהצלחה ואכן נדרשה תקופה ארוכה עד לשיקום מלא של הרגל, אבל המסר פעל את פעולתו וחזק אותנו מאד בנושא החשוב הזה.

הניצולים מקריסת אולמי וורסאי

גב' כהן גרה בבניין רב קומות ושלא מרצונה נוצר סכסוך בינה לבין שכנתה גב' לוי (השמות בדויים כמובן). הסכסוך הפך למריבה של ממש ושתי השכנות לא שוחחו זמן רב.

יום אחד גב' כהן הלכה לערב חזוק והרבנית סיפרה שם את הסיפור של קריסת אולמי וורסאי בתלפיות, ממנה ניצלו שתי משפחות שהחליטו לסיים סכסוך ביניהן:

"שתי שכנות רבו ביניהן תקופה ארוכה עד שאחת מהן הלכה לחתן את אחד מילדיה והיא החליטה לפייס את השכנה כדי שתגיע גם לחתונה. בשיחת הפיוס סיפרה השכנה כי ביום החתונה המתוכנן יש לה אירוע משפחתי אחר והציע לדחות את החתונה ליום אחר. השכנה נעתרה לכך וביטלה את ההזמנה ליום האסון באולמי וורסאי!"

גב' כהן שמעה את הסיפור והחליטה לפייס את שכנתה.

בעקבות ההתפייסות, העבירה גב' לוי התרשמות מאד חיובית על שכנתה גב' כהן לאחת החברות שלה שהיה לה בת בשידוכים. כתוצאה מכך, נזכרה החברה שהציעו לה את הבן של משפחת כהן והחליטה להתקדם עם ההצעה.

כעבור מספר שבועות, התקיימה שמחת האירוסין!

הקוץ בעין שנעלם בפתאומיות

זכינו לקבל חיבוק משמים במהלך טיול בגן החיות, כאשר נכנס לבני קוץ לעין וכל ניסיונותינו להוציאו עלו בתוהו. סבלו של הילד הלך וגבר וכבר החלטתי שאין מנוס מלקחתו לרופא עיניים, והיחיד שהיה זמין היה אחד פרטי. לפתע נזכרתי שלא למדתי היום את ההלכות - אותן הקפדתי ללמוד בקביעות. הבנתי שאם אקח את בני לרופא לא אספיק להגיע לביתי לפני השקיעה, והדבר גרם לי לעגמת נפש רבה. בעוד אני מתלבטת מה לעשות, פתאום קרא בני בהתרגשות: אני כבר לא מרגיש את הקוץ!! ואכן הקוץ נעלם באורח פלא!

הגעתי הביתה שלוש דקות לפני השקיעה, בדיוק הזמן שהיה נחוץ לי ללימוד ההלכות!

קרוב ל-

2,000,000

דקות האזנה חודשית ב'קו השלום' במגוון שיעורים ודרשות ב-3 שפות בנושאי שמירת הלשון, ובין אדם לחבירו.

25,000

בחורים ואברכים משתתפים בתוכנית 'סמא דחיי' במסגרת הישיבות והכוללים.

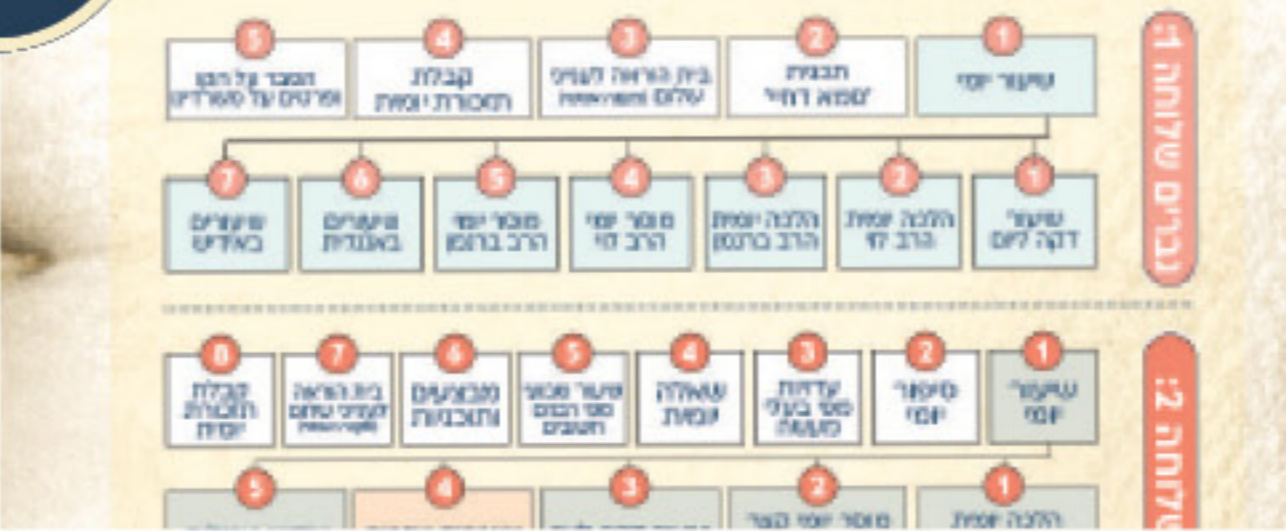
15,000

ספרי שמירת הלשון לכל הגילאים, הודפסו והופצו בשנה האחרונה.

54,000

מאזינים ל'קו השלום', ומקבלים מידי יום תזכורת ללימוד שתי הלכות ביום.

12,000

ילדים משתתפים בפרויקט 'חברים' במסגרת הלימודים בתתי"ם ובחידרים.

115,000

עותקים של ירחון 'משמרת', מופצים כל חודש ברחבי הארץ.

2,000

מפגשי 'כאחד' לנשים ולילדים מתקיימים מדי חודש בנושאי שמירת הלשון בבתי ברחבי הארץ.

הנח האדיר שמונע את ההתפוררות

כמה האירועים הללו מוכרים לכם מהשגרה היומית?

- אשה אחת בשכונה ירושלמית מרוחקת, נפגעה ממחווה לא נעימה משכנתה לבניין. היא כעסה בצדק וכמעט החליטה להגיב בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים.
 - אח שחיתן את בנו, נפגע מכך ששני אחיו הגיעו באיחור לחתונה וכמעט שהחליט לספר זאת לאביהם הזקן כדי שילמד את האחים לקח.
 - שני מתפללים בבית המדרש שילדיהם היו מעורבים בסכסוך ילדים, כמעט שהתערבו בקטטה והפכו לשונאים מובהקים.
 - סכסוכי שכנים, מחלוקת משפחות, מריבות עסקיות, מאבקי כוח ועוד ועוד...
- האירועים הללו רבים ומגוונים, ועלולים להתרחש חלילה מדי יום, מדי שעה, כמעט מדי דקה. אם יהיה לנו כוח עוצמתי שידביק את הסדקים ויסלק את המכשולות, החברה שלנו לא תתפורר.

חטא לא קודם ביזם אחד

חברה אינה נהרסת ביום אחד, אלא ברצף של אירועים מצטברים, שלבסוף מביאים לקריסה גדולה. כדי למנוע זאת, כולנו חייבים להתאחד ולפעול. כדי שנימנע מתגובה לא נכונה ברגע האמת, אנחנו חייבים להשקיע במודעות הפנימית שלנו. בדיוק למען מטרה זו, פועל ארגון 'משמרת השלום'

בך מתחוללת מהפכה אמיתית

כך המודעות מחלחלת בכל לב ובכל בית, לסתום את הסדקים ולחבר בחזרה את הלבבות. המהפכה שמפיצה את תורת החפץ חיים ומרפאת את כל הפצעים בעם ישראל.

זה הזמן לקחת חלק!

גדולי ישראל הכריעו: למרות מלחמת רוסיה-אוקראינה, יש לקיים את התפילה המסורתית ע"י שליחי ורבני "משמרת השלום" בקברו של מרן החפץ חיים בראדין ביומא דהילולא קדישא, כמדי שנה בשנה.
 ההכרעה התקבלה!
 גם השנה, המעמד הקדוש של התפילה המרטיטה, אשר משפיע ישועות מעל לדרך הטבע, יתקיים בעז"ה ללא שינוי כמדי שנה בשנה, למרות הכל.

רבני משמרת השלום
יעתירו בראדין
 על נל ממשיכי דרכו

בעז"ה בפעם ה-17, לקראת יומא דהילולא קדישא של מרן החפץ חיים בכ"ד אלול, יתייצבו שליחי ורבני 'משמרת השלום' בקברו הקדוש בראדין שבבלארוס, ויעתירו למען 'ממשיכי דרכו'

השם שלכם חייב להיות על ציונו הק' של מרן החפץ חיים ביום ההילולא

אם עדיין לא הפכתם להיות מ'ממשיכי דרכו', זה הזמן להפוך לשותפים למהפכה הגדולה בעם ישראל! הרשמו עכשיו!

אם אתם מ'ממשיכי דרכו' של מרן החפץ חיים ויש לכם שותפות בפעילות הקדושה, זו ההזדמנות שלכם לפעול ישועות מעל לדרך הטבע! אל תשכחו לרשום את הבקשה האישית!

1-800-8000-779

קזז'טל

לצינו הג' של מון הזפץ חיים
ניזמא דהילולא נ"ד אלול

הריני נוטל על עצמי בל"נ לקחת חלק בהגברת והפצת שלום בעם ישראל ומקבל על עצמי לתרום בס"ד למען עם ישראל, עבור פעילות הקודש:

<p>720 ₪ לחודש</p> <p>הקדשת זכות למפגשי כאחד בשכונה שלימה</p>	<p>540 ₪ לחודש</p> <p>הקדשת ישיבה/כולל בתכנית 'סמא דחיי'</p>	<p>360 ₪ לחודש</p> <p>הקדשת 'קו השלום' ליום שלם</p>	<p>250 ₪ לחודש</p> <p>הקדשת 1,200 ירחוני 'משמרת', לחלוקה בכ-100 בניינים</p>	<p>180 ₪ לחודש</p> <p>זכות החזקת כיתת לימוד למשך שנה בתכנית 'חברים'</p>	<p>120 ₪ לחודש</p> <p>זכות החזקת בית ההוראה של 'משמרת השלום' ליום</p>
--	---	--	--	--	--

למניעת לשון הרע בעם ישראל ולקירוב הלבבות בין ישראל לאביהם שבשמים

שם בן / בת

הבקשה

מס' טלפון ליצירת קשר:

ואבקש שיעתירו בעדי שיתמלאו כל משאלותי לטובה ולברכה

ממשיכי דרכו - רזאים ישועות

הצטרפו לאלפי ממשיכי דרכו ותזכו גם אתם להיוושע

1-800-800-779

ניתן לשלוח את הקויטל לפקס: 02-650-6107 או לדוא"ל: m1800800779@gmail.com